

AUTE DE 20 DE DESEMBRE DE 2005

Dipòsit judicial: no meriten interessos les quantitats dipositades a l'INAF.- Jurisprudència: requisits per a la seva existència.- Costes: criteris per a la seva imposició

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit, de data 2-2-2004, la representació processal del Sr. Josep V.M. va sol·licitar que es procedís al retorn de l'aval bancari per import de 85.188,10 Euros, que havia estat objecte de dipòsit a favor de L'INAF en data 26-06-1999.

Per Providència de 1-9-2004 s'acordà el retorn de la quantitat esmentada a la representació processal del Sr. V.M..

II.- Per escrit, de data 9-11-2004, la representació processal del Sr. V.M. va demanar el retorn dels interessos legal meritats des del 28 de juny de 199 fins el dia del retorn efectiu de la quantitat de 85.188,10 Euros. En data 24-11-2004 es va lliurar a la representació processal del Sr. V.M. el xec bancari per import de 85.188,10 Euros.

III.- Per Aute, de data 31-1-2005, l'Honorable Batlle va establir: DECIDEIX: No donar lloc a la reclamació dels interessos legals sobre la quantitat de VUITANTA-CINC MIL CENT VUITANTA-VUI EUROS AMB DEU CÈNTIMS (85.188,10 Euros) la qual es va dipositar a l' INAF en data 26-06-99 i va ser lliurada a la representació processal de l'agent el dia 24 de novembre del 2004, disposant seguidament l'arxiu definitiu de les presents actuacions.

IV.- Contra l'esmentat Aute, la representació processal del Sr. V.M. va formular recurs i, en data 13-6-2005, va presentar llur escrit de conclusions, en virtut del qual i amb fonament en els arguments continguts en el

mateix demanava la revocació de la resolució dictada a la instància.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part recurrent fonamenta el seu recurs envers l'Aute dictat a la instància, en primer terme, perquè considera que, encara que el Tribunal Superior no es pronunciés en la sentència sobre el retorn dels interessos, no és obstacle per accedir a la petició de retorn dels interessos. I, en segon terme, considera que l'absència de jurisprudència i precedents no constitueix un argument per denegar la petició realitzada, sense que l'Aute del Tribunal Superior de 14-5-1998 tingui a veure amb el supòsit que ara s'analitza. Així afegeix que no és un dipòsit voluntari sinó un dipòsit judicial i que els fruits del diner pertanyen al seu propietari, el Sr. V.M., atès que la legislació andorrana no contempla cap previsió sobre el destí dels interessos que meriten les sumes consignades judicialment.

II.- La resolució d'aquest recurs exigeix l'anàlisi separada de les dues qüestions o greuges que posa de manifest la part recurrent. En relació a la primera encerta la recurrent que el fet que la sentència dictada per aquesta Sala, en data 8-1-2004, no ha de suposar un obstacle per a la seva concessió. En efecte, la sentència d'aquesta Sala no es va pronunciar sobre els interessos de l'aval bancari prestat perquè no era objecte de pronunciament en el recurs que es resolvia, el qual afectava al plet principal, mentre que l'aval bancari s'havia prestat en el marc d'una demanda de mesures cautelars i, en concret, relativa a un embargament preventiu. Per això, la manca de pronunciament al respecte per part de la sentència d'aquesta Sala, de 8 de gener de 2004, no pot ésser emprat ni com un argument favorable ni contrari a la concessió dels interessos sol·licitats per la part recurrent.

III.- Quant a l'absència de jurisprudència al respecte i l'existència d'un pronunciament d'aquest Tribunal Superior, en data 14-5-1998, s'ha de posar de relleu el que segueix. En primer terme, el pronunciament de data 14-5-1998 per sí sol no constitueix jurisprudència, atès que esdevé un pronunciament aïllat, a la vegada que la manca de jurisprudència sobre aquest extrem no permet al tribunal excusar-se de resoldre aquest extrem, tota vegada que el principi de "non liquet" ho impedeix. D'acord amb aquests extrems, l'Honorable Batlle refusa la petició d'interessos

i ho fonamenta en el refús per l'Aute de 14 de maig de 1998, dictat pel Tribunal Superior, de la meritació d'interessos de les quantitats dipositades a la Batllia. Per tant, s'escau ara determinar si aquesta Sala ha de mantenir el criteri de la instància o, per el contrari, procedeix donar lloc a la petició de la part recurrent.

En el cas que ara ens ocupa resulta que per Aute de la Batllia de 30-7-1999 es va decretar embargament preventiu, a instància del Sr. Josep V.M., titular de l'empresa SUMALISA, sobre la quantitat de 187.729,87 florins holandesos, dipositada per l'entitat bancària CRÈDIT ANDORRÀ, S.A. en el compte de l'INAF a favor de la mercantil SCHAAP-KAAS, B.V. La sentència d'aquest Tribunal Superior, de 8-1-2004, va ordenar en la seva part decisòria que restava sense efecte la garantia bancària prestada. La representació processal del Sr. V.M. va presentar escrit, de data de registre 2-2-2004, en el qual sol·licitava que es retornés la suma per part de l'INAF a CRÈDIT ANDORRÀ, S.A., amb més els interessos meritats des de la data de dipòsit i que, a continuació, CRÈDIT ANDORRÀ aboni la suma rebuda al Sr. V.M..

Els arguments que justifiquen la confirmació de la decisió adoptada per la Batllia són, en essència, els següents. En primer terme, de les actuacions resulta que es va prestar un embargament preventiu sobre l'aval bancari i que, a resultes, de la sentència d'aquesta Sala, de data 8-1-2004, es va deixar sense efecte l'esmentada garantia, per la qual cosa, s'escau retornar el principal de la mateixa a favor de la part executant. En segon terme, i quant als interessos, esdevé errònia l'afirmació de la part recurrent que la Llei 14/2003, de 23 d'octubre, de l'Institut Nacional Andorrà de Finances, no preveu el destí que s'ha de donar als interessos, tota vegada que si bé és cert que no existeix una previsió expressa i relativa als mateixos, de la seva normativa es pot extreure sense dificultat que aquests interessos meritats esdevenen recursos que nodreixen el patrimoni de l'entitat pública, atès que s'obtenen en la realització d'una funció atribuïda per la Llei. Així, de la lectura de l'article 26 de l'esmentada norma legal resulta que "L'INAF es finança amb els ingressos derivats de l'explotació del seu patrimoni i del desenvolupament de les seves funcions, i també mitjançant subvencions consignades als pressupostos de l'Estat". Per consegüent, les quantitats dipositades a l'INAF, en compliment de les funcions que, en relació a les mesures cautelars té aquesta entitat conferides, i a les que es fa referència en l'Exposició de Motius de la norma, si meriten interessos, aquests constitueixen un ingrés que forma part dels recursos obtinguts amb el desenvolupament de les seves

funcions i, per tant, no correspon condemnar a l'INAF a la devolució dels referits interessos a la part executant, tota vegada que aquesta Sala, pels arguments exposats, considera que pertanyen al referit ens.

III.- La desestimació del recurs no justifica en aquest cas la imposició de les costes processals, malgrat el principi del venciment objectiu que es contempla en el Codi 7,51,5, tota vegada que en aquest cas existeixen circumstàncies excepcionals que motiven que no s'escaigui procedir a imposar les costes processals a cap de les parts litigants. En efecte, la qüestió ara debatuda no ha estat resolta per aquesta Sala, de manera que no existeix jurisprudència al respecte, essent les tesis de la part recurrent viable des d'un punt de vista teòric, encara que no compartit per aquest Tribunal.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDIM

DESESTIMAR el recurs interposat per la representació processal del Sr. Josep V.M.A contra l'Aute, de data 31-1-2005, i confirmar íntegrament la seva part decisòria. No s'escau per les raons contingudes en el fonament de dret darrer, efectuar imposició de les costes processals.